

ham, at det bragte ham ud over den Slaphedstilstand, hvori han saa længe havde hvilet; det gav ham aandelig Svingkraft til endelig at komme ud over det døde Punkt, han siden Guttens Begravelsesdag havde befundet sig i. Om Søndagen prædikede han paany med en Inderlighedens Varme, saa hans — iøvrigt faa-tallige — Tilhørere blev ganske henrevne af hans Ord, og efter Gudstjenesten samlede de sig udenfor Kirkedøren for at tage ham i Haanden og takke ham. Dagens Tekst var Evangelisten Marcus' Beretelse om Kristus, der bespiser Folket i Ørkenen med fem Brød og nogle smaa Fisk. Efter sin Sædvane anskueliggjorde han først selve Begivenheden for sine Tilhørere, udmaledede poetisk Ørkenens højtidsfulde Stilhed, dens evigblaa Himmel og det forrevne Klippelandskab, hvorpaa Solen kastede sine brændende Straaler. Derpaa udlagde og forklarede han Teksten, talte om Tvivlens og Svaghedens Øjeblikke og sluttede med at sige:

„Ja, kære Brødre og Søstre, vogt paa Slangen i Eders Hjerter! Tro den ikke død, fordi den har skiftet Ham! Den lurar som Svagthed selv bag vort stærkeste Haab, den skjuler sig som Selvretfærdighed endog i vor allerydmygste Bøn, den leder os til Fald, netop naar vi tror os oprejste. Men vi vil sønderknuse dens Hoved med Troens Jernhæl! Vi vil folde vore Hænder og sige med Mund og med Hjerte: Vor Fader, du, som er i Himmelen, helliget worde dit Navn, tilkomme dit Rige — —!“

Emanuel havde selv følt, at Aanden havde opfyldt ham, mens han talte. Da han kom hjem, kyssede han Hansine paa Panden, tog den lille Dagny paa sin Arm og bar hende lovsyngende rundt i Stuen. Han havde ikke i lange Tider været saa frejdig og glad.

Om Eftermiddagen foreslog han, at de skulde køre hen til Bedsteforældrene, som han ikke havde besøgt den hele Uge og nu længtes efter at se. Den store Fjedervogn blev trukket frem, og Hansine og Børnene pyntet i deres bedste Stads. Dette skete efter Emanuels udtrykkelige Ønske, „fordi vi virkelig ogsaa en Gang maa vise, at vi har pæne Klæder“; og da han saae Han-